

CRISTINA CHIPERI

MY DILEMMA IS YOU₃

Traducere din limba italiană de
MARINA LOGHIN

— Ah, în fine! Credeam că ești moartă! zice Trevor atingându-mi umărul cu un bețișor găsit pe jos.

— Trevor! Nu-i deloc frumos ce-ai spus! îi face observație Cass. Cris, ți-e bine?

Duc o mână la cap să fiu sigură că n-am nimic grav. Durerea e insuportabilă.

— Cred că da, reușesc să spun cu voce slabă.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă Trevor.

După mimica feței lui se vede că e îngrijorat.

— Eu... dau să zic, dar nu știu cum să continui, fiindcă nu-mi amintesc nimic. Cu o clipă în urmă alergam, iar acum am deschis ochii și m-am pomenit față în față cu ei doi, care încearcă să mă trezească. Cred că am căzut și m-am izbit cu capul de ceva, continui eu puțin amețită.

Durerea din creștet e din ce în ce mai puternică, iar când îmi privesc mâna, observ o pată roșie în palmă.

— Ah, Dumnezeule! exclamă Cass.

— Măi să fie! Țăla-i sânge, nu-i așa? zice Trevor.

— Trevor! țipă ea la el.

— Puteți să vorbiți mai încet? Mă doare capul, mă plâng eu, încercând să mă ridic în picioare.

— Trebuie să facem ceva!

Cass se uită agitată în jur după ajutor.

— Să chemăm o salvare! sugerează Trevor.

Respect pe — N-o să ia niciodată în seamă niște copii de șase ani! țipă iar Cass la el.

— Vă rog, mă ajutați să mă ridic? îi întreb, și amândoi întind brațele să mă tragă de la pământ.

Respir adânc și îmi adun puținele forțe rămase ca să mă scol în picioare și să-mi țin echilibrul, dar, într-o clipă, lumea din jurul meu începe să se învârtască, imaginile devin neclare.

— Cris, ești OK? întreabă Cass, făcându-i semn lui Trevor să mă întindă cu grijă din nou pe pământ.

Cerul de deasupra mea se colorează în negru, chipurile prietenilor mei devin din ce în ce mai mici și mai îndepărtate.

— Cass, du-te după ajutor! țipă Trevor. Cris, rezistă! murmură apoi, strângându-mi tare mâna. Te rog! Nu mă părăsi, rămâi cu mine!

Un val de adrenalină îmi străbate trupul, în timp ce glasul lui devine tot mai puternic și cuvintele lui îmi răsună în cap cu viteză din ce în ce mai mare.

Deschid ochii și sunt dezamăgită când descopăr că e vorba numai de una dintre foarte multele mele amintiri din copilărie.

Firele de iarbă îmi gâdilă pielea în timp ce mă străduiesc să-mi dau seama unde mă aflu.

În minte îmi revin imaginile seratei: petrecerea de ziua mea, prietenii care mă felicită, vestea despre Susan, căutarea lui Cameron și, în cele din urmă, mașina lui Austin.

Nu pot să cred că a fost în stare de așa ceva...

Cândva, vorbind despre povestea lui Carly, Austin îmi garantase că mie n-avea să mi se întâmple niciodată același lucru... Și doar cu un ceas în urmă și-a luat rămas-bun de la mine mulțumindu-mi pentru minunatul an pe care l-am petrecut împreună...

Atunci, oare de ce a făcut-o? De ce a încercat să dea cu mașina peste mine?

Când vreau să mă mișc, durerea de cap aproape mă face să plâng. Trag adânc aer în piept și rămân nemișcată câteva minute, apoi încerc din nou să mă ridic. Când mă uit în jurul meu, scena care mi se deschide în fața ochilor mă împietrește. Lacrimile îmi încetosează vederea în timp ce mă apropiu de Trevor, care e întins pe pământ, nemișcat. Brusc, văd foarte clar desfășurarea accidentului: mașina lui Austin venea cu toată viteza spre mine, și Trevor m-a împins la o parte, punându-și în pericol propria viață.

— Trevor! strig mângâindu-i fața. Pun urechea pe pieptul lui să-i ascult bătăile inimii, dar nu reușesc să aud nimic. Nu, Trevor! Te rog, nu poți să mori! Nu mă poți părăsi și tu! zic printre lacrimi. Îmi impun să mă liniștesc și să mă gândesc la o soluție. Ajutor! Ajutați-ne! încerc să strig, dar în jurul nostru nu e nimeni, doar întuneric și liniște.

La câțiva metri distanță, pe asfalt, îi văd telefonul mobil făcut fărâme.

Disperată, mă aplec iar deasupra lui și mă concentrez să-i aud bătăile inimii.

— Cris...

Ridic imediat capul. Oare murmurul acela a fost doar rodul imaginației mele?

— Trevor!

Capul i se clatină imperceptibil.

— Sst, nu te mișca! băigui în timp ce o urmă de zâmbet îmi face loc pe fața mea, printre lacrimi.

Încerc să-mi mențin calmul și să raționez. Chiar dacă n-aș vrea să-l las singur, nu-i altă soluție... Trebuie să mă duc după ajutor, Trevor trebuie ajutat.

— Nu te mișca, Trevor, mă întorc imediat!

Mă ridic în picioare și alerg cu greutate spre sala de sport, în timp ce prin mintea mea își croiesc drum imaginile nenumăratelor momente petrecute împreună. După ce-am pierdut-o

pe Cass, mi-e teamă să nu-l pierd și pe el... Nu pot lăsa să se întâmple așa ceva.

În sfârșit, o văd pe Lindsay care aleargă înspre mine.

— Cheamă o salvare! Repede! Trevor a fost lovit de o mașină! strig cu suflarea ce mi-a mai rămas.

Din fericire, Lindsay înțelege gravitatea situației și intră grăbită în sala de sport.

Mă întorc la Trevor.

— Cris... zice el ținând ochii închiși.

— Da, sunt aici.

— Austin nu ți-a făcut nici un rău, nu-i așa?

— Nu, nu mi-a făcut nimic, spun eu mângâindu-i fața. Și asta numai datorită ție.

Deschide încet ochii și îi întâlnește pe ai mei.

— N-ar fi trebuit să... zic atingându-i obrazul.

— Ba da.

— Sst!... Îmi pare nespus de rău, Trevor.

Nu suport să-l văd în halul ăsta... De ce i-o fi luând atât de mult lui Lindsay?

— Nu trebuie să-ți pară rău. E bine așa...

Se silește să zâmbească slab și închide ochii din nou.

— Nu te da bătut, curând te vei simți mai bine, îi șoptesc.

Chiar sper să fie așa... Rănile lui par să fie mai grave decât ale mele.

— Sosește o ambulanță, va fi aici în câteva minute, ne anunță Lindsay gâfâind, căci a venit în goană.

Trag aer în piept ușurată.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ea.

— Austin a încercat să dea peste mine cu mașina, și Trevor s-a aruncat...

Trebuie să fac un efort uriaș să nu izbucnesc în plâns.

— Austin?! Ești sigură că era el? Nu cumva...

— Nu! Sunt sigură. Era mașina lui, iar la volan era el!

Respe Privirea criminală a lui Austin îmi revine câteva clipe în minte. Mă trec fiorii.

– Nu se poate! Austin?! Ce Dumnezeu, știm cu toții că el... spune ea.

– Lindsay, *el a fost*, insist, pronunțând rar cuvintele. Știu că e greu de crezut, și eu aș vrea să nu fie adevărat, dar sunt sigură de ce-am văzut.

Prietenia lui, buna lui cuviință... totul a fost un teatru. A încercat să mă ucidă... cum probabil a făcut și cu Carly. Și nici unul dintre noi nu l-a bănuțit vreodată...

– Nu pot să cred... Cum de nu mi-am dat seama în noaptea aia? spune Lindsay scuturând din cap.

Corect: ea era de față când a fost lovită Carly.

– Eram sigură că Susan e vinovată... continuă ea.

– N-are importanță, Lindsay. Acum singurul lucru care contează e să-l salvăm pe Trevor.

Trevor se întoarce pe o parte și începe să geamă de durere.

Mă întorc și văd ambulanța apropiindu-se.

– Uite-o! Trevor – îi iau mâna –, ține-te tare, vin medicii!

În cele din urmă, salvarea se oprește lângă noi.

– Ce s-a întâmplat exact? mă întreabă un doctor în timp ce doi brancardieri îl ridică pe Trevor și-l așază pe targă.

– El m-a împins ca să nu fiu lovită în plin de o mașină, dar, după ce am căzut, n-am mai văzut nimic... Nu știu să vă spun altceva... Nu știu dacă l-a lovit mașina... Sunt încă în stare de șoc și mă simt complet inutilă.

– Rănile nu par grave, spune medicul aruncându-i o privire lui Trevor, care e luat pe sus. Tu cum te simți? Ești rudă cu el?

– Mă simt bine... Nu, sunt o prietenă.

– Bine, atunci anunță-i părinții și spune-le să vină după el la spital!

Încuviințez, și medicul urcă în ambulanța care pleacă imediat cu sirenele la maximum.

Respect pentru Izbucnesc în plâns.

— Cris!... Cris!... Lindsay mă scutură de braț, readucându-mă la realitate. Trebuie să mergem să povestim ce s-a întâmplat!

— Cris! strigă Cameron apropiindu-se în goană. Ești bine? Ce căuta aici ambulanța ...?

Se uită îngrijorat la fața mea scăldată în lacrimi, la părul ciufulit, la rochia murdară și ruptă.

Îl fixez cu privirea fără să răspund, incapabilă să îngaim vreo vorbă.

— Cris! Ce s-a întâmplat?

Cam îmi pune mâinile pe umeri și se uită cu atenție la fața mea, ca și cum ar vrea s-o analizeze.

Las capul în jos și-l îmbrățișez, lipindu-mă de el și izbucnind într-un hohot disperat de plâns. Apoi, cu o mișcare bruscă, mă desprind.

— Să mergem, reușesc să spun uitându-mă la Lindsay, trebuie să-i anunțăm pe părinții lui Trevor.

Amândoi tac și mă urmează fără o vorbă.

Toată noaptea n-am făcut altceva decât să revăd în minte imaginea lui Trevor întins pe asfalt.

Sunt sigură că părinții lui și-au petrecut noaptea în spital, și mi-aș fi petrecut-o și eu dacă m-ar fi lăsat ai mei. Mă lasă să fac de toate, dar, când e vorba despre lucruri importante, ca acum, răspunsul lor este mereu „nu“.

Nu-i suport când fac așa.

În sfârșit, e dimineață, și mă pot duce să-l văd pe Trevor. Sper doar că nu sunt și toți ceilalți acolo, într-adevăr nu știu cum aș putea să reacționez... Sunt încă răvășită după ce mi s-a întâmplat ieri-seară și a-i vedea pe Cam și pe ceilalți n-ar face decât să mă agite.

Din păcate, încă n-am mașina mea, ai mei au trebuit să se ducă la sala de sport să strângă după tămbălăul de ieri, și n-am nici un chef să vorbesc cu Cameron, așa că nu-mi rămâne decât să folosesc mijloacele de transport în comun.

Când deschid ușa casei să ies, în fața mea dau de Cam cu o mână întinsă spre sonerie.

Ochii ni se întâlnesc, și mi se pare că nu mai aud nimic, ca și cum în jurul meu n-ar mai exista decât el. Nu pot să sufăr senzația pe care mi-o creează...

– Hei! surăde el.

Respir adânc și mă silesc să ies din casă și să închid ușa, ignorându-l. Apoi trec pe lângă el și străbat grădina, sperând să nu vină după mine, chiar dacă știu prea bine că așa va face.